

Επιλέξτε τη σωστή απάντηση:

1. **Εξέδωσε** την πρώτη του ποιητική συλλογή πριν είκοσι χρόνια.

Σε ποιο χρόνο βρίσκεται το ρήμα «εξέδωσε»;

- A) υπερσυντέλικο B) παρατατικό Γ) στιγμιαίο/ συνοπτικό μέλλοντα
Δ) παρακείμενο E) καμία από τις προηγούμενες

2. Το πρόσωπό του **έλαμπε** από χαρά.

Σε ποιο χρόνο βρίσκεται το ρήμα «έλαμπε»:

- A) παρακείμενο B) παρατατικό Γ) ενεστώτα Δ) αόριστο
E) υπερσυντέλικο

3. Πέρασαμε **δύσκολα** με το πρόβλημα υγείας του παππού.

Η λέξη «δύσκολα» είναι:

- A) ουσιαστικό B) επίθετο Γ) επίρρημα Δ) ουσιαστικοποιημένο επίθετο
E) αντωνυμία

4. Εγώ αποφεύγω τα επικίνδυνα παιχνίδια!

Η λέξη «Εγώ» είναι:

- A) ουσιαστικοποιημένο επίθετο B) προσωπική αντωνυμία Γ) επίρρημα
Δ) ουσιαστικό E) επίθετο

5. Το παράγωγο επίθετο του ρήματος «εντάσσω» είναι:

- A) ενταξιακός B) ενταγμένος Γ) ένταξη Δ) εκτενής
E) καμία από τις προηγούμενες

Συμπληρώστε τις προτάσεις, επιλέγοντας την κατάλληλη λέξη:

6. Ο ξάδερφός μου _____ μας επισκέφθηκε χθες, έφερε πολλά γλυκά.

- A) του οποίου B) τον οποίο Γ) ο οποίος Δ) των οποίων E) οι οποίοι

7. Συναντά όλους _____ αγαπάει.

- A) όσοι B) όσους Γ) όσα Δ) όσες E) όσων

8. Συναντά όλους _____ έρχονται στην πόλη.

- A) όσοι B) όσους Γ) όσα Δ) όσες E) όσων

9. Μού είπε _____ χθες πήγαν για φαγητό.

- A) ότι B) όσο Γ) όσα Δ) ό, τι E) κανένα από τα προηγούμενα

10. _____ θέλεις, θα το κάνω.

- A) Ότι B) Όσων Γ) Όσα Δ) Ό, τι E) κανένα από τα προηγούμενα

11. Μια συνώνυμη λέξη του ουσιαστικού *αμφιβολία*, είναι:

- A) σιγουριά B) βεβαιότητα Γ) ποικιλία Δ) ερώτημα E) δυσπιστία

12. Το παράγωγο επίθετο του ρήματος *ιδρύω* είναι:

- A) ιδρυμένος B) ιδρωμένος Γ) ίδρυση Δ) ιδρυτικός E) κανένα από τα προηγούμενα

13. Το παράγωγο ουσιαστικό του ρήματος *οφείλω* είναι:

- A) επωφελής B) οφειλή Γ) ωφέλεια Δ) όφελος E) ωφέλιμος

14. Ένωσα _____ περίεργα όταν ο καθηγητής μου ανέθεσε αυτή την εργασία.

- A) πολύ B) πολύς Γ) πολλοί Δ) πολλή E) πολλής

15. Απουσίαζε ο εκπαιδευτικός κι οι μαθητές έκαναν _____ φασαρία.

- A) πολλής B) πολλοί Γ) πολλή Δ) πολύ E) καμία από τις προηγούμενες

16. _____, σε παρακαλώ, τις ευθύνες σου.

- A) Ανέλαβε B) Συνέλαβε Γ) Παράλαβε Δ) Ανάλαβε E) καμία από τις προηγούμενες

Επιλέξτε τη σωστή απάντηση. Μόνο μία είναι η σωστή απάντηση από τις Α,Β,Γ,Δ,Ε.

17. Ο παρατατικός του ρήματος *εισπράττει* είναι:

- A) εισέπραξε B) έχει εισπράξει Γ) είχε εισπράξει Δ) θα έχει εισπράξει
E) εισέπραττε

18. Ο αόριστος του ρήματος *συμβαίνει* είναι:

- A) συνέβηκε B) έχει συμβεί Γ) συνέβαινε Δ) είχε συμβεί
E) καμία από τις προηγούμενες

19. Ο συνοπτικός (στιγμιαίος) μέλλοντας του ρήματος *συμπεριλαμβάνουν* είναι:
Α) θα συμπεριλάβουν Β) θα συμπεριλαμβάνουν Γ) θα συμπεριληφθούν
Δ) θα συμπεριλαμβάνονται Ε) καμία από τις προηγούμενες
20. Ο αόριστος του ρήματος *λέγεται* είναι:
Α) λεγόταν Β) θα έχει ειπωθεί Γ) λέχθηκε Δ) έχει ειπωθεί
Ε) είχε ειπωθεί
21. Ο παρακείμενος του ρήματος *αποφεύγεις* είναι:
Α) απέφυγες Β) απέφυγες Γ) είχες αποφύγει Δ) θα έχεις αποφύγει
Ε) έχεις αποφύγει
22. πιστ___, ___διος, ___σως, μαρτυρ___, ___σος
Α) ύ, ύ, ί, ή, οι Β) οί, ί, ί, εί, ί Γ) ί, ύ, ί, ή, ύ
Δ) εί, ί, ύ, εί, οί Ε) ύ, ί, ί, ή, οί
23. φεύγ___, πίν___, όμ___ρφος, πομπ___ς, ___μος
Α) ω, ω, ο, ό, ώ Β) ο, ό, ώ, ώ, ό Γ) ο, ώ, ώ, ώ, ώ
Δ) ω, ώ, ό, ό, ό Ε) ο, ό, ο, ώ, ό

Διαβάστε το κείμενο «Η μεταμόρφωση» και απαντήστε τις ερωτήσεις 24-30.

Στο μυθιστόρημα της Ρέας Γαλανάκη «Ελένη, ή ο Κανέναν» (1998), κεντρική ηρωίδα είναι η Ελένη Αλταμούρα-Μπούκουρα, η πρώτη σπουδασμένη Ελληνίδα ζωγράφος, που γεννήθηκε το 1821 στις Σπέτσες και πέθανε το 1900, αφού έζησε μια ζωή εντελώς ασυνήθιστη για μια γυναίκα της εποχής της. Η Γαλανάκη συνδυάζει το ιστορικό και βιογραφικό υλικό με καθαρά μυθοπλαστικά στοιχεία, στην απόπειρά της να εκφράσει τις σκέψεις, τα συναισθήματα και τα όνειρα μιας καλλιτεχνικής προσωπικότητας που αντιμετωπίζει θαρραλέα τις κοινωνικές προκαταλήψεις, αλλά νικείται από την τραγική μοίρα της. Το απόσπασμα που ακολουθεί αναφέρεται στην εποχή της νεότητας της Ελένης, όταν μαζί με τον πατέρα της, παλιό Σπετσιώτη καπετάνιο και αργότερα θεατρώνη της Αθήνας, φτάνει στην Ιταλία και ντύνεται με αντρικά ρούχα, για να μπορέσει να γίνει δεκτή στη Σχολή των Ναζαρηνών ζωγράφων.

Έξω από τη Νάπολη κρύφτηκα σε μια συστάδα από πικροδάφνες και συκίες, που θέριευαν αντλώντας από τα χαλάσματα μιας αγροικίας. Εκεί άλλαξα. Είχα αγοράσει ένα αντρικό σκούρο κουστούμι, ακριβώς σαν εκείνα που φορούσανε οι κομποί νέοι της πόλης. Τόνισα τη σοβαρότητα του χρώματος και των προθέσεών μου, συντάσσοντας με το σκούρο χρώμα του ένα πουκάμισο από λευκή φίνια βατίστα*. Έκανε ζέστη, μα καθώς τρέμοντας ντυνόμουν, γύρισα να κοιτάξω ποιοι βρίσκονταν μάρτυρες στη μεταμόρφωσή μου. Επισήμανα της θάλασσας το μπλάβο*, το κεραμίδι και το ωχρό της πολιτείας πιο πέρα, το κοντινό μου πράσινο και το φαιό, το φωτεινό ουρανί και το φλύαρο των ασπροκίτρινων χαμομηλιών. Φιλάρεσκα έδεσα ένα μεταξωτό φουλάρι στον λαιμό μου ρόδο με ελάχιστο γαλάζιο, ανταύγεια νερών όταν πλαγιάζει ο ήλιος. Φόρεσα τις δερμάτινες μου μπότες και διόρθωσα την καμπύλη της ασημένιας μου καδένας. Στην άκρη της κρεμότανε ένα ρολόι. Το κοίταξα. Μετέωρη, εύθραυστη, σηματοδεδιμημένη μου έδειξε την ώρα. Στερέωσα ένα καθρεφτάκι στα κλαδιά, για να δω να βάλω πάνω στα κουρεμένα μου μαλλιά ένα αντρικό καπέλο. Κοίταξα το πρόσωπό μου στον καθρέφτη. Η παρθένος ζωγράφος απουσίαζε, έχοντας φαίνεται ξεκινήσει για να επιστρέψει στην αττική Ανατολή, όπου ανήκε. Υποσχέθηκα να μην ξεχάσω τη μορφή της, ούτε καν με εκείνο το πολύ λίγο, που ξεχνάνε οι γυναίκες. Όμως τώρα να τρέξει, να πάει στον Τσέκολι* μαντάτα για τις εξελίξεις της φιλάτης του πατρίδας. Ακόμη να του πει ότι η μαθήτριά του καθώς ντυνόταν, για να μεταμορφωθεί από γυναίκα σε άντρα, άκουγε τα λόγια και τις διδαχές του ένα μελίσσι γύρω της. Κι ότι μάντευα, όπως δύναται να μαντεύει κάποιος τέτοιαν ώρα, πως εκτός από το ζήτημα της τέχνης, η υπεσχημένη γη θα άφηνε πάνω μου ανεξίτηλα τα ίχνη της ζωής. Ήδη πάσχιζα να σκεφτώ σαν άντρας. Ήδη είχα μιλήσει με το εγώ.

Στον κήπο του πανδοχείου είχαμε τελειώσει το μεσημεριανό μας γεύμα και περιμέναμε καφέ. Παράδεισος μας εφαινόταν η ανακωχή του κήπου. Μακάρι να αργούσε ο σερβιτόρος, μολονότι μας είχε διαβεβαιώσει για το αντίθετο, αφού τέτοιες μέρες δεν έβγαινε στις εξοχές ο κόσμος και δεν είχε άλλους πελάτες. Είχα αρχίσει το τραγούδι μου, όταν τον είδα από μακριά να επιστρέφει. Έκανα ότι δεν τον πρόσεξα, γιατί, κρατώντας πάντοτε τον δίσκο, στηρίχτηκε στο κάσωμα της

πόρτας για να με ακούσει: «Σαν τη σπίθα κρυμμένη στη στάχτη, εκρυβόταν για μας λευτεριά. Ήλθε η μέρα, πετιέται, ανάφτει εξανοίχτη σε κάθε μεριά». Σταμάτησα να τραγουδώ. Τον παρατηρούσα που κοντοστεκόταν. Έπειτα, σαν να ξύπνησε, πλησίασε με τους καφέδες, υποκλίθηκε και ρώτησε με σεβασμό αν ο νεαρός κύριος ήταν τενόρος. Δίστασε μια στιγμή προτού ρωτήσει κάτι ακόμη, αν το τραγούδι της άγνωστής του γλώσσας μιλούσε για τα γνωστά σε όλους πάθη του έρωτα, διότι έτσι τού είχε φανεί. Του εξήγησα με προσήνεια* για την Ιόνιο καταγωγή του άσματος, ενώ σκεφτόμουν τι το γνωστό και τι το άγνωστο βρισκότανε μπροστά σ' αυτό τον άνθρωπο. Θέλοντας να τον ευχαριστήσω, αφού ήταν ο πρώτος που με χειροκρότησε στον δύσκολό μου ρόλο, του τραγούδησα μιαν ιταλική πατριωτική άρια. Την άκουσε σχεδόν δακρυσμένος, αφού αυτά τα τραγούδια είχαν πρόσφατα απαγορευτεί*. Το γνωρίζαμε κι οι δυο.

Ο καπετάν Γιάννης με εγκατέστησε στη Ρώμη και βιάστηκε να επιστρέψει στις επιχειρήσεις του Αθηναίου θεατρώνη Ιωάννη Μπούκουρη, που δεν του επέτρεπαν πια το αργόσχολο βλέμμα των θαλασσινών πάνω στα πράγματα του κόσμου. Αυτό δεν του άρεσε, αλλά δεν μπορούσε να πράξει διαφορετικά. Η αναγκαστική πεζοπορία εξαιτίας της επανάστασης, ώσπου να βρούμε κάποιαν άμαξα για το υπόλοιπο ταξίδι, μας είχε αφάνταστα καθυστερήσει. Έφυγε όμως ήσυχος, αφού είχα πάντοτε μαζί μου τις συστατικές επιστολές, που τις είχα δείξει και στη Νάπολη, σε μερικούς ζωγράφους. Από τη μεριά μου προετοιμαζόμουν να παρουσιαστώ στις εξετάσεις των περίφημων Ναζαρηνών ζωγράφων. Αν περνούσα, θα σπούδαζα ζωγραφική στο μοναστήρι έξω από τη Ρώμη όπου ζούσαν, για ένα δυο χρόνια, όσο να υποστηρίξω με χαρτιά την κεκτημένη γνώση. Λιγότερο από ένα υπερπόντιο ταξίδι, υπολόγιζε ο πατέρας μου, και να γυρίσω έπειτα πίσω, αφού όποιος βγαίνει σε μακρύ ταξίδι πρέπει να έχει στο μυαλό του την εστία που τον περιμένει. Σ' ένα μονάχα επέμενε, να μην λησμονήσω ότι είμαι Ελληνίδα. Αυτό τα λέει όλα, ισχυρίστηκε λίγο πριν φύγει.

Δεν το λησμόνησα, αφού αυτό σήμαινε για μένα περισσότερα από το όλα του πατέρα μου. Μόνη μου τόλμησα να σκεφτώ και να εξηγήσω με τον δικό μου τρόπο την παραγγελία του. Τόλμησα ακόμη, ζητώντας κάπου να στηρίξω τα επιχειρήματά μου, να υποθέσω ότι κάτι το αντίστοιχο θα είχε κάνει πολεμώντας κι η Μεγάλη μας Κυρά*. Διότι, ενώ είχα χρόνια να τη δω, ήρθε και με επισκέφθηκε μιαν από τις πρώτες ρωμαϊκές μου νύχτες, αν δεν σφάλω τότε ακριβώς που αναχώρησε ο κύρης μου. Όρθια στην πλώρη, εφορμώντας με τον στόλο της στο απόρρητο Ανάπλι*, έδειχνε στους κανονιέρηδες με το δεξί της υψωμένο χέρι πού ακριβώς να βαρέσουν. Δεν εφορούσε όμως τα ρούχα της περίφημης ζωγραφιάς της, αλλά τα ρούχα των ψιθύρων και των αποσιωπήσεων. Καταπώς άφηναν οι γυναίκες στα κατώφλια να εννοηθεί, όταν παιδί αποσπéριζα* ακούγοντάς τες, αλλά τώρα μονάχα καταλάβαινα τη σημασία των λόγων, με γυναικεία ενδύματα δεν μπαίνει άνθρωπος στην πράξη του πολέμου. Ούτε τα όπλα του χειρίζεται σωστά ούτε και σκέφτεται σωστά. Και το χειρότερο, με τα παράταιρα γυναικεία ρούχα έδινε στόχο στον εχθρό σέρνοντας γρουσουζιά στους δικούς του. Άρα, συμπέραιναν δίχως βέβαια να την έχουν δει σε ώρα μάχης, η Λασκαρίνα ανέβαινε στα πλοία και κατέβαινε με τις φούστες της και με τις χρυσές μαντίλες, ενόσω όμως έκανε κουμάντο, δεν μπορεί παρά να βρισκότανε μέσα σε αντρίκεια φορεσιά, πότε του πρώτου της, πότε του δεύτερου της άντρα, σκοτωμένων και των δυο τους.

Την ονειρεύτηκα να οδηγεί τους κανονιέρηδες ντυμένη στα ματωμένα ρούχα ενός αδικοθάνατου κι αγαπημένου άντρα. Πρόσεξα, ωστόσο, και το ανήσυχο πέταγμα ενός γλάρου γύρω της. Τον οιωνό του σύντομου δικού της τέλους κατά τον τρόπο των ζωγράφων, που συχνά στερέωναν μέσα στο ζωντανό παρόν του πίνακά τους έναν αδιόρατο υπαινιγμό της μοίρας του εικονιζόμενου προσώπου, εάν την ήξεραν ή την εμάντευαν. Η Κυρά τράβηξε μια στιγμή το βλέμμα της από τον στόχο, γύρισε και μου είπε να συνεχίσω να ντύνομαι σαν άντρας, γιατί έτσι θα μάθω τα διπλάσια κι από τους άντρες κι από τις γυναίκες. Να αποδεχτώ τη φιλοδοξία και το ήθος που εγείρει μέσα μου ο έρωτας της τέχνης, ομόλογος προς τον δικό της έρωτα της λευτεριάς. Στην επικράτειά τους, χαμογέλασε, τίποτε δεν μοιράζεται στα δυο μοιραία και ξεκάθαρα, όπως γινόταν μέχρι τότε. Αυτή είναι η πιο λεπτή ανατροπή, η πιο μεγάλη πρόκληση που κομίζουν ξαναφτιάχνοντας τον κόσμο. Πλην όμως, έπρεπε να το σκεφτώ καλά πριν ξεκινήσω τούτο το δεινό ταξίδι, αφού η έκτοτε ζωή μου θα διαβεί χωρίς επιστροφή, χωρίς μετάνοια, χωρίς έλεος. Είναι και τούτο ένας τρόπος για να είσαι Ελληνίδα, είπε. Και ξαναγυρνώντας στη φρόνηση και τη σιωπή της ζωγραφιάς της, ξαναγυρνώντας στο επείγον του

πολέμου, έπλευσε τόσο βιαστικά προς το Ανάπλι, ώστε δεν πρόλαβα να καταλάβω αν είπε την τελευταία της πρόταση σοβαρά ή με ειρωνεία.

Το πρωί συλλογίστηκα ότι ποτέ της, τα χρόνια που τη συναντούσα στα παραμύθια, στα όνειρα και κατά την εγρήγορση, ποτέ της δεν μου είχε απευθύνει λέξη. Ανησύχησα με τούτο το ενύπνιο*, αν ήταν ένα προφητικό σημάδι για τη μοίρα μου, εφόσον σύντομα επρόκειτο να δώσω εξετάσεις στη Σχολή των Ναζαρηνών ζωγράφων. Κι εκεί έπρεπε οπωσδήποτε να παρουσιαστώ σαν άντρας. Στο μοναστήρι τους δεν έκαναν δεκτές για τη ζωγραφική γυναίκες, όμως αυτό το είχα αποκρύψει από τον πατέρα μου, ενισχύοντας την απόφασή του να γυρίσει στην Αθήνα το ταχύτερο.

Κι εγώ, αποφασίζοντας εκείνο το πρωί σε μιαν ξένη πολιτεία να δώσω ως άντρας εξετάσεις, ενδεχομένως να ζήσω έτσι λίγα χρόνια, γέννησα τον εαυτό μου ως Κανένα. Δεν είχε σημασία με ποιο όνομα θα υπέγραφα τις εξετάσεις, τις σπουδές και τα έργα μου, μιας και το Χρυσίνη, ακόμη και το Μπούκουρα ή Μπούκουρη, μεταφρασμένα ιταλικά δεν διαχώριζαν το φύλο. Θα ζούσα εφεξής ως ένας Κανένας. Άλλωστε, εάν επέμενα να αναζητώ στηρίγματα στη μεταβατική μου ώρα, στον ίδιο κύκλο είχαν συνταιριάζει κάποτε τα ονόματα Ελένη και Κανένας.

Ρέα Γαλανάκη, *Ελένη, ή ο Κανένας*, Άγρα

Λεξιλόγιο:

***φίνα βατίστα**: ύφασμα εξαιρετικής ποιότητας ***μπλάβο**: βαθύ γαλάζιο ή σκούρο μπλε
***Ραφαέλο Τσέκολι**: Ιταλός ζωγράφος, αρχαιολόγος και γιατρός που βρήκε άσυλο (=χώρο προστασίας) στην Ελλάδα, διωγμένος από το Βασίλειο των δύο Σικελιών· ήταν ο πρώτος δάσκαλος ζωγραφικής της Ελένης ***προσήνεια**: καταδεκτικότητα ***είχαν πρόσφατα απαγορευτεί**: στη Νάπολη είχε ξεσπάσει πατριωτική επανάσταση εναντίον του Βασιλιά των δύο Σικελιών ***Μεγάλη Κυρά**: η Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα ***Ανάπλι**: Ναύπλιο
***αποσπéριζα**: περνούσα τα βράδια, ξενυχτούσα ***ενύπνιο**: όνειρο

24. Για να μπορέσει η Ελένη να παρακαθίσει σε εξετάσεις και να γίνει δεκτή στη Σχολή των Ναζαρηνών ζωγράφων:

- A) αγοράζει ένα όμορφο φόρεμα για να εντυπωσιάσει τους εξεταστές
- B) αγοράζει ένα σκούρο κοστούμι και το φορά, υποδύομενη τον άντρα
- Γ) φροντίζει οι εξεταστές να δουν από πριν κάποια έργα της και να αποκτήσουν θετική εντύπωση
- Δ) μαθαίνει ιταλικά για να μπορέσει να αντεπεξέλθει στις εξετάσεις
- E) ζητά συμβουλές από κάποιους μεγαλύτερους της φοιτητές

25. Τα συναισθήματα της Ελένης κατά τη διάρκεια της μεταμόρφωσής της σε άντρα είναι:

- A) χαρά, ενθουσιασμός
- B) αισιοδοξία ότι θα πετύχει τον στόχο της
- Γ) φόβος, καχυποψία
- Δ) απαισιοδοξία
- E) ανασφάλεια

26. Όταν η Ελένη εγκαταστάθηκε στη Ρώμη:

- A) ο πατέρας της εγκαταστάθηκε μαζί της για να μην νιώθει μόνη
- B) η μητέρα της ήρθε από την Ελλάδα για να μείνει με την κόρη της
- Γ) συγκατοίκησε με τον αρραβωνιαστικό της
- Δ) δεν της άρεσε η ζωή εκεί κι αποφάσισε να επιστρέψει στην Ελλάδα
- E) ο πατέρας της, ο καπετάν Γιάννης, επέστρεψε στην εργασία του κι η Ελένη έμεινε μόνη

27. Η επιθυμία του πατέρα της Ελένης ήταν:

- A) να μην ξεχάσει ποτέ η κόρη του ότι είναι Ελληνίδα
- B) η κόρη του να αφοσιωθεί στις σπουδές της
- Γ) η Ελένη να κατοικήσει μόνιμα στη Ρώμη διότι μόνο εκεί θα έχει ευκαιρίες ως ζωγράφος
- Δ) να αντιληφθεί σύντομα η Ελένη πως οι γυναίκες δεν είναι ανάγκη να σπουδάζουν και να διακόψει τις σπουδές της
- E) να διακόψει τις σπουδές της και να επιστρέψει στην Ελλάδα το συντομότερο

28. Η γνωστή αγωνίστρια του 1821 που «επισκέφτηκε» την Ελένη στον ύπνο της ήταν η:

- A) Μαντώ Μαυρογένους B) Μαρία Δασκαλογιάννη Γ) Βασιλική Τζαβέλα
Δ) Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα E) Ελισάβετ Υψηλάντη

29. Ποια νιώθει ότι είναι η στάση της μεγάλης αγωνίστριας (μέσα στο όνειρό της) απέναντι στην απόφασή της να μεταμορφωθεί σε άντρα η Ελένη;

- A) Νιώθει πως η επιθυμία της να ασχοληθεί με την Τέχνη δεν γίνεται αποδεκτή γιατί υπάρχουν σημαντικότερα πράγματα για μια γυναίκα, επομένως η μεταμόρφωση είναι μια λανθασμένη ενέργεια
B) Νιώθει πως η αγωνίστρια θεωρεί λανθασμένη κι επικίνδυνη τη μεταμόρφωσή της και την ωθεί να μετανιώσει
Γ) Νιώθει ότι «εγκρίνει» τη μεταμόρφωση γιατί έτσι η Ελένη θα μάθει πολύ περισσότερα από όσα γνωρίζουν οι γυναίκες κι οι άντρες και πως τη «συμβουλεύει» να αποδεχτεί το «κάλεσμα» της Τέχνης
Δ) Νιώθει πως η αγωνίστρια τη θεωρεί σημαντική και φτιαγμένη για μεγαλύτερα και πιο σπουδαία πράγματα από την Τέχνη
E) Νιώθει πως η αγωνίστρια την ωθεί να αγωνιστεί ως γυναίκα ώστε να μπορέσουν οι γυναίκες να σπουδάζουν την Τέχνη όπως κι οι άντρες

30. Η τελική απόφαση της Ελένης ήταν:

- A) να εγκαταλείψει την αγάπη της για την Τέχνη και να υποταχθεί σε αυτά που προστάζει η εποχή της για τις γυναίκες
B) να ζήσει τη ζωή της στο εξής ως άντρας, ως ένας Κανένας
Γ) να εγκαταλείψει το όνειρό της να γίνει ζωγράφος και να επιστρέψει στην Ελλάδα
Δ) να παρουσιαστεί στους εξεταστές ως γυναίκα και να διεκδικήσει το δικαίωμά της να ασχοληθεί με αυτό που αγαπά
E) να παντρευτεί τον αγαπημένο της και να αφοσιωθεί στην οικογένειά της